

SPOLEČNOU
CESTOU

prosinec 2011

Úvodní slovo.....	2
Nečekané setkání.....	3
Rozhovor	4
Příspěvky ze života farnosti	
Pout' do Litmanové.....	7
Žehnání zvířat	8
Výlet do ARMY PARKU v Ořechově.....	8
Mládež v Boskovicích	8
Vzrušující svět hub.....	9
Vzpomínky jedné farnice na farní zájezd	10
Pout' do Říma	10
Ze života farního společenství seniorů.....	14
Ze zákulisí	14
Dotek svaté Anežky - vítězná literární práce	17
Anežka česká - vítězná báseň.....	18
Hle přicházím Pane, plnit tvou vůli.....	19
Sedmikrásek jede na „Sluně“	19
Pout' ke svaté Anežce	20
Rekonstrukce hřbitovních zdí.....	21
Ze života farnosti	
Svátosti a svátostiny.....	23
Pozvánky.....	23

2012
ROK BIŘMOVÁNÍ
ROK VÍRY

Adventem jsme vstoupili do druhého roku přípravy na cyrilometodějské jubileum - oslavu příchodu slovanských věrozvěstů. Tento církevní rok bude věnován zvláště svátosti biřmování. Biřmováním se dovršuje naše přijetí do církve, dovršuje se vnitřní plnost k poslání v církvi i ve světě. Plností nemám na mysli zralost závislou na věku nebo psychice, ale plnost vnitřního života člověka. Proto každý, kdo chce být kmotrem, kdo chce přijmout svátost manželství, má být biřmovaný.

Apoštolové doprovázeli samotného Ježíše, on je učil modlit se, viděli jeho zázraky a přece ve zkouškách neobstáli. Když ale na ně sestoupil Duch Svatý, stali se odvážnými svědky zmrtvýchvstalého Krista. Duch Svatý tedy může změnit i dnešní svět, i nás.

Mít Ducha Svatého znamená podobat se Kristu, který je plný Ducha. Znamená to myslet a jednat podobně jako Ježíš. Proto se budeme v tomto roce často dívat na Ježíše skrze evangelia, jako se rádi díváme na obrázky těch, které máme rádi. Arcibiskup Jan Graubner doporučuje přečíst si denně malý kousek evangelia, abychom se jaksi přes ten úryvek podívali na Ježíše, s nímž máme stejného Ducha. Často se ptáme: „Jak by to teď na mém místě dělal Ježíš?“ Pokusme se jednat jako on a modleme se o Ducha Svatého, aby nám připomínal Ježíšova slova a jeho příklad, aby nám dával sílu jednat podle jeho vzoru.

Duch Svatý je Láska mezi Otcem a Synem. Chceme-li, aby v nás působil, začněme milovat. Kdo miluje, zachovává přikázání a hledá dobro druhého. Proto se církev tak rychle šířila, poznání dobra a lásky k bližním nemohla nechat první křesťany lhostejné vůči svému okolí. Stali se šířiteli Božího království. Ne vlastní silou, ale mocí Ducha. My se raději sedřeme, vydáme maximum, ale jen z vlastní síly, Bůh však po nás žádá konat mocí jeho Svatého Ducha. Proto vybízí naši biskupové, aby se znovu začali scházet mladí nedávno biřmovaní a vytvořili živá společenství a my, co jsme byli za kmotry při biřmování, se máme rozpomenout na úkol, který jsme přijali, dávat dobrý příklad a modlit se za nám svěřené biřmovance. Modlit se, aby jim Bůh vynahradil, co my jsme zanedbali.

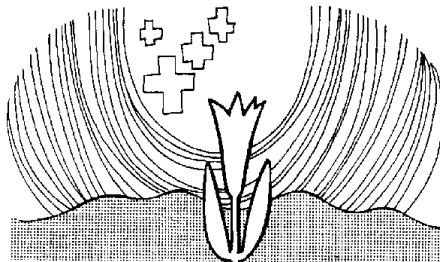
Náš otec biskup Vojtěch se na nás obrací s výzvou: „Sestry a bratři, kteří jste tuto svátost z různých důvodů ještě nepřijali, najděte v sobě odhodlání dorůst do plnosti křesťanského života...“.

Zároveň vyhlásil náš papež Benedikt XVI. „Rok víry“ který začne 11. října 2012 v den 50. výročí zahájení Druhého vatikánského koncilu a skončí 24. listopadu 2013 na Slavnost Krista Krále. Papež Benedikt XVI. tak připomněl stejnou iniciativu papeže Pavla VI., který roku 1967 vyhlásil rok víry jako důsledek a požadavek vyplývající z koncilu.

Víra vyžaduje, jak už jsem řekl, plnost ne ve zralosti věku, nebo psychologické vyzrálosti, ale plnost života s Bohem, do které uvádí Duch Svatý.

Vyprošuji mé milované farnosti čas dorůstání do plnosti a zralosti víry skrze život z Ducha Svatého. Ať jsou tyto vánoční svátky momentem zrození Syna Božího, který přišel aby, nás uvedl do plnosti života. Přijmeme Boha, který se dává cele těm, kdo po něm touží.

Váš otec Pavel

Nečekané setkání

První neděli v říjnu se při odpolední motlitbě růžence objevila v kostele spolu s dvěma osobami neznámá řeholní sestra. Po krátkém rozhovoru jsme v ní poznali naši rodačku, Ludmilu Štouračovou. Narodila se 25. 9. 1953 v Boskovicích, spolu s rodiči, sestrou Marií a bratry Jindřichem a Václavem bydlela na Vejpustku. V době uvolnění politické situace v roce 1968 byla přijata do Kongregace Dcer Božské lásky v Opavě – v Marianu, kde se sestry staraly o postižené osoby. Naše sestra Liduška dostala řeholní jméno Marie. Působila rovněž čtyři roky v Praze, kde kongregace provozuje v Ječné ulici dívčí školu. S radostí nám sdělila, že se zúčastnila v Sarajevu blahořečení Drinských sester, o nichž jsme si mohli přečíst v Katolickém týdeníku a vidět její fotografii s žáčkami školy.

V současné době se vrátila zpět na sever Moravy, do hospice Matky Františky (zakladatelky kongregace) v Ostravě. Sestra Marie nám pochválila úpravy na faře i vybudování komunitního centra Rafael. Rodáky zahrnuje do svých modliteb. Proto i my na ni nezapomínejme a prosme, aby jí Pán dal sílu k vykonávání jejího těžkého povolání.

J.B. a J.P.

Jistě jste si mnozí všimli, že se v našem kostele už tak často nepotkáváme s jeho dřívější pravidelnou návštěvnicí, Maruškou Adamcovou. Je to tím, že po úspěšném složení maturity na letovickém Biskupském gymnáziu začala působit v Diecézním centru života mládeže (dále jen DCŽM) v Osové Bítýšce. A protože je to místo jistě zajímavé, dovolili jsme si Marušku oslovit a položit jí několik otázek. Vznikl tak rozhovor, který s radostí otiskujeme.

Jak vypadala tvoje cesta od maturity do Osové Bítýšky? A jak se to vlastně stane, že se Maruška ocitne v Osové Bítýšce?

Po maturitě na konci května jsem měla volno, tak jsem využila nabídky jet s batelovskou farností na výlety s náboženstvím jako dozor. Jeden výlet - s pátou třídou - byl právě do Osové Bítýšky, kde se mi velice líbilo. Tak jsem se tam tak opatrně zeptala, co musí člověk splňovat, aby se stal „týmákem“ (organizátor akcí mládeže) . A začala jsem si hrát s myšlenkou, že bych se jím třeba někdy - do budoucna - mohla stát. Pak se stalo několik událostí, které mi naznačily, že by to mohla být moje cesta. No a když jsem byla na Celosvětových dnech mládeže v Madridu, tak jsem se pevně rozhodla, že nastoupím... Nastoupila jsem a zatím ještě neutekla.

Ty jsi v minulosti nějak byla s DCŽM v kontaktu nebo je to pro tebe všechno nové?

Jako dvanáctiletá jsem v Osové Bítýšce byla na dvou akcích, ale přeci jenom být „týmákem“ a účastníkem nějaké akce je něco trochu jiného, takže to je pro mě skoro všechno nové.

Je to pro tebe jistě velká změna. Jak ji prožíváš?

Velká změna to určitě je. Do nástupu na DCŽM jsem pouze seděla ve škole a byla jsem člověk studující, přijímala jsem různé informace a snažila se je uchovat v hlavě. Dnes jsem člověk pracující. Mám velkou zodpovědnost. Ve škole jsem měla také velkou zodpovědnost - nenaučím se, ponesu si následky, naučím se, také si ponesu následky, ale tady to je přeci jenom něco jiného kvůli zodpovědnosti i za ostatní.

Znamená to pro tebe nějakou změnu ve vztahu k Bohu a církvi?

Určitě ano. Jsem zaměstnancem biskupství, a tak mám možnost trochu nahlížet do toho, jak to na biskupství funguje. A ohledně mého vztahu k Bohu je to také něco trochu jiného. Společně se tady modlíme s týmem lidí, se kterým tady žiji. Na faře máme kapli, takže si mohu kdykoli „odskočit“ a vyřešit nějaký problém...

Nestýská se ti po Olešnici a po rodině? Jak často se vůbec dostaneš domů?

Musím přiznat, že se mi občas stýská po mamince a ostatních členech rodiny, ale v dnešním světě plném různých technik není těžké se v případě stýskání jakkoli spojit. A jak často se dostávám domů? No, moc často ne. Někdy jednou za měsíc na pondělí a úterý, někdy dvakrát za měsíc.

Nejsi tam zas tak dlouho, ale cítíš, že je to tvoje místo, kam patříš? Nebo to je třeba jen jakási „přestupní stanice“, místo hledání?

Teď je to místo, kam patřím. Ale samozřejmě vím, že s vystudovaným gymnáziem musím jít ještě na vysokou školu. Ale kdy ta chvíle nastane, to teď nejsem schopna říct. Možná za rok, možná až za dva roky.

A jak se z odstupu díváš na olešnickou farnost?

Podle mě je olešnická farnost hodně živá, farníci se dokáží „vyhecovat“ k velkým věcem. Dokáží zorganizovat různé akce. Co jsem měla možnost poznat několik seniorů - farníků, tak mnozí z nich jsou velmi zbožní a řekla bych, že mnoho věcí se podaří právě díky jim a jejich modlitbám. Ale musím také říct, že mně naše farnost připadá hodně namyšlená a „nafoukaná“. Mnozí si připisují zásluhy, které jim nenáleží... Ale tento můj postoj se nemění s časem. Je to tak ve mně už dlouhá léta.

Můžeš nám, prosím popsat, jak vypadá tvoje práce?

Soužití v týmu mladých lidí, společná příprava akcí. Ať už „jenom“ víkendových, nebo delších, jako je např. Silvestr a různé prázdninové akce. Dále je to pak starost o údržbu fary a přilehlých budov. Jinak máme na zahradě také ovečky, o které se staráme. Potom jsme také zapojeni ve farnosti Osová Bítýška. Hráváme v kostele na kytaru, scházíme se s tamními dětmi ...

Jak třeba vypadá tvůj běžný pracovní den?

Ráno společně začínáme v 7:15 ranními chválami v kapli, v 8:00 je snídaně, v 8:30 začínáme pracovat a to si jde každý po svém. V poledne je oběd, potom opět každý pracuje a večer končíme mší svatou v kostele s farníky. Večer už většinou nepracujeme a zahrajeme si třeba nějakou hru, podíváme se společně na nějaký film nebo si jen tak povídáme... Každý den probíhá úplně jinak. Pondělí máme volný den (náhrada za víkend, kdy jsou akce). Úterní dopoledne je studijní. Ve středu po mši děláme program pro děti z farnosti a potom máme „kolečko“ - setkání týmu, kde řešíme různé interní věci. Ve čtvrtek chodíme odpoledne na mši do 5 km vzdálené vesnice a večer potom máme zastavení nad Písmem svatým. A v pátek už přijíždí účastníci dané akce a odjíždějí v neděli.

Co považuješ pro svoji práci za nejdůležitější?

Trpělivost, vytrvalost a důvěru v Boha.

Kolik lidí zajišťuje chod centra a jak ten tým funguje?

Náš tým se skládá ze čtyř mladých lidí - tři holky, jeden kluk a dva kněží. Popravdě jsem se fungování týmu trochu bála. Já jsem docela „samorost“, takže jsem se obávala, že tam budu to společenství nějak ničit, ale myslím, že nám to společně docela jde. Řekla bych proto: náš tým funguje! Ale toto soužití v týmu s sebou samozřejmě nese různé těžkosti... ale také spoustu radostí!

Jaká je vlastně úloha Diecézního centra života mládeže a jak ji vnímáš ty?

Úloha našeho centra je: být otevřený mladým lidem. Být ochotný vždy pomoci, poradit, podržet v nesnázích. Jinak samozřejmě připravovat kvalitní programy, a tím se snažíme připravovat Bohu ornou půdu...

Myslíš si, že je centrum dostatečně využíváno?

Prakticky máme každý víkend faru obsazenou, ale pravdou je, že v pracovní dny je fara většinou volná, takže není využívána na sto procent. Asi bych řekla, že je využívána dostatečně, ale klidně by se sem ještě někdo vměstnal.

Co aktuálního nabízí mládeži a co bys ty doporučila?

Aktuálně se můžete přihlásit na Silvestr (28. 12.-1. 1. 2012), dále pak na Taneční víkend, kde se naučíme společně různé tance, které se nám budou pro plesovou sezónu určitě hodit (13. - 15. 1. 2012), potom - Víkend 25+, což je pro nezadanou mládež starší 25-ti let (20.-22. 1. 2012) nebo třeba FlákFilm víkend, tady už podle názvu můžete poznat, že to je odpočinkový víkend, kde se díváme na filmy, potom si o nich povídáme, občas si zahrajeme nějakou hru... (27.-29. 1. 2012)

Bližší informace se můžete dočíst na stránkách: <http://www.osovabityska.cz/dczm-akce/>

A já ...bych doporučila ... asi všechny.

Čím bychom vám my tady, v olešnické farnosti, mohli ve vaší službě pomoci?

Přijďte k nám na nějakou akci, nebo jen tak, tím nám uděláte radost. Modlete se za nás - tím nám pomůžete.

Je něco, čím teď žiješ, co tě naplňuje, čím přetékáš, a o co by ses s námi chtěla podělit?

Jéé, toho je!

Mladí lidé mívají velké plány a sny. Máš také nějaký takový velký sen?

Někomu to může znít jako klišé, ale mým velkým plánem je plnit vůli Boží.

Co myslíš, že dnešní věřící postrádají, co jim chybí?

Pevné duchovní, ale i rodičovské vedení, přátel na celý život - tuto díru zalepují různými krátkodobými „přátelstvími“. Ale co jim nechybí je otevřenost a pravdomluvnost, a toho si moc vážím! Ale toto zevšeobecňování nemám ráda, takže jako kdybych nic neřekla.

Chtěla bys na závěr položit nějakou otázku našim čtenářům?

Přijedete?

Moc děkuji za rozhovor. Přeji ti radost z práce pro Boha a do všeho Jeho požehnání.

Otázky položil Josef Kánský

Pout' do Litmanové

V říjnu jsme se vydali už podruhé na pout' k Panně Marii do Litmanové, vesnice na východě Slovenska. Už dřív jsem se od známých poutníků dověděl o existenci tohoto místa, kde se podle svědectví dvou vizionářek v letech 1990-1995 zjevovala P. Maria jako Neposkvrněná Čistota. Předávala na hoře Zvir nad Litmanovou dvěma děvčatům, Ivetce a Katce poselství, která byla určena poutníkům a všem ostatním lidem k zamyšlení a nápravě života. K obrácení, přehodnocení způsobu života, uvědomění si, co je v životě člověka opravdu důležité, co je bezcenné a zotročující pozlátka. Vyjeli jsme čtyři muži autem v pátek odpoledne, pozdě večer nám už v Litmanové předával jeden dobrý člověk klíč od své dřevěné chaty, která je postavena na louce u lesa pod horou Zvir. Po rychlém ubytování jsme zahájili pout' modlitbou Křížové cesty lesem, která končí v poutním areálu s kostelem a místem zjevení-„Izbičkou“ (dřevěná stavba poblíž kostela). Na cestu, obrazy zastavení a text Křížové cesty jsme si svítili baterkami, na zemi v té době leželo asi sedm centimetrů sněhu. Po ukončení pobožnosti následovala tichá modlitba a společný zpěv v Izbičce, ve které je svatostánek s Eucharistií. Toto místo zjevení je přístupné v kteroukoliv denní i noční hodinu - nezamyká se. Začátek nového dne nám v tu chvíli oznámil hlas zvonu z věžičky kostela. Celou sobotu a neděli dopoledne jsme prožili každý podle svého, probíhaly bohoslužby (řeckokatolické, hodně zpěvů, přijímání eucharistie pod obojí, proměněné malé kostečky chleba ponořené ve víně podává kněz do úst přijímajícím z kalicha malou lžičkou...), soukromé modlitby, setkání se známými i neznámými lidmi, rozhovory v přátelské atmosféře. Snažili jsme se všech těchto darů využít, prosit a děkovat za své rodiny, za všechny, za které máme zodpovědnost. Za ty, kteří potřebují pomoc, za farnost a všechny aktivity, které v ní probíhají, i za lidi, kteří je organizují a vedou, i za ty kteří přijímají pozvání k účasti. Za kněze stojící v čele farností... Každý měl i své soukromé díky a prosby. Je to velký dar a milost se takové pouti zúčastnit a dobře jí prožít. Doporučuji putovat všem, kteří to mohou osobně vyzkoušet. Existuje pěkný dokumentární film na DVD, ve kterém vizionářka Iveta vysvětluje události v Litmanové od začátku. Jmenuje se „Ivetka a hora“ a je možné jej půjčit

a promítnout. Pro ty, kteří mají přístup k internetu, je tam možnost získat hodně informací, fotografií, zážitků, svědectví, termíny poutí... Pravidelná pout' je každý měsíc vždy v neděli po prvním pátku během celého roku. Vše co píši, je můj osobní pohled a názor, se kterým se chci podělit, možná někoho i inspirovat. Mně nějaký čas trvalo (potkal jsem několik lidí, kteří o Litmanové a zážitcích tam mluvili) než jsme se na tuto pout' vydal. Nelituji-jsem vděčný a děkuji za tuto možnost. Přeji všem dobré prožití adventní doby a požehnané Vánoce.

F. Vojta

Žehnání zvířat

S blížícím se koncem měsíce září jsme se všichni jistě těšili na žehnání zvířat a návštěvu otce Matuše Kociána. Letos jsme si svátek sv. Františka z Assisi připomenuli už dřív - 26. 9. Na žehnání zvířat bylo mnoho psů, hlodavců a také ptactva. Samozřejmě že nechyběly ani dva páry koní. Protože bylo pěkné podzimní počasí, tak jsem i já mohl vzít svého pavouka -sklípkana, kterého si otec Kocián dal dokonce na sebe. Po skončení obřadu jsme si mohli jednotlivá zvířátka i prohlédnout, některá i pohladit. Bylo to příjemné setkání pro všechny, zvláště pro nás děti.

Honzík Nechuta

Výlet do ARMYPARKU v Ořechově

V neděli 16. října šla většina ministrantů na ranní mši svatou. Bylo to tím, že jsme jeli na výlet. Hned po mši jsme šli na autobusovou zastávku a jeli autobusem přes Brno do Ořechova. V Brně jsme si udělali vycházku na Špilberk.

Jak jsme dorazili do Ořechova, tak jsme začali hledat obchod, kde se prodávaly vstupenky do Army Parku. Když jsme všichni dostali vstupenky, tak jsme chtěli jít nejdřív na čtyřkolky, ale nebyl tam nikdo, kdo by nás na ně pustil. Tak jsme se šli podívat na vojenskou techniku. Měli tam tanky a obrněné transportéry. Všechny jsme si důkladně prohlédli. Taky jsme šli na prohlídku do podzemí, kde byly garáže pro vojenskou techniku. Mně se moc líbily. Potom jsme si šli zastřílet ze vzduchovky a pak už jsme jeli domů.

Tomáš Kánský

Mládež v Boskovicích

V jednu krásnou sobotu jsme my, olešnická mládež, vyrazili do Boskovic na děkanátní setkání mládeže. Vše bylo dokonale naplánované, až na pár malinkatých závad... A to například taková, že když jsme přijeli do Kunštátu, kde na nás měli čekat Kunštátští s autobusem, tak jsme našli jenom jejich samotného pana faráře. Ten byl naštěstí tak ochotný, že nám nabídl tři volná místa v autě. No, kdyby nás nebylo sedm, jistě by tato zpráva byla povzbudivá. Naštěstí pan farář sehnal narychlo po telefonu nějakou akční farnici, která odvezla zbytek naší výpravy.

Když už jsme konečně dojeli, šli jsme se zaregistrovat. Byli jsme rozděleni do tří skupin a v nich jsme se rozešli na stanoviště A, B, C. Na stanovišti „A“ měli pro nás pořadatelé nachystané vyrábění křestních svíček, které jsme na závěr zapálili, a roušky, které jsme pak dali na hromadu a vylosovali si jinou. V „B“ měli nachystaný test o křtu. A na stanovišti „C“ jsme kreslili ve čtveřicích obrázky na téma křest. Ale abych se dostal k hlavnímu bodu celého dne. Na oběd byly klobásy a bylo jich hodně, takže celou akci hodnotím pozitivně.

Michelle

Vzrušující svět hub

Koncem září, v čase vrcholící houbařské sezóny, která se však letos nedostavila, proběhlo na naší faře setkání s nenápadným názvem „Svět s houbami“. Setkali jsme se s předním mykologem Ing. Jiřím Baierem, s hudebním skladatelem Václavem Hálkem a houslistou Janem Kvapilem. Ten první zná o houbách snad všechno, co je možné znát a navíc o nich umí poutavě vyprávět. Ten druhý je houbami tak fascinován, že při pohledu na ně skládá hudební skladby. Ten třetí tyto skladby na svých houslích mistrně zahraje. Však je to taky bývalý člen České filharmonie. Tito tři sedí a vyprávějí o houbách. Mykolog při tom promítá na plátno jejich obrázky a houslista občas k některé houbě zahraje krátkou skladbičku. Dosud jsem si myslel, že mě ve světě hub může vzrušit tak leda nález praváka. Že by ale bylo něco zajímavého na opěnce měnlivé (*Kuehneromyces mutabilis*) či čepičatce jehličnaté (*Galerina marginata*), to mě dosud opravdu nenapadlo.

Sedíme, posloucháme ty tři pány a najednou zjišťujeme, jak je ten svět hub úžasný.

Mnozí přítomní jsou zaujati houbou, která „požírá“ plísňě nebo možnosti pěstování hub na své zahradě. Divíme se tomu, že muchomůrka červená (*Amanita muscaria*) za určitých okolností není vůbec jedovatá a navíc má velmi zajímavé účinky. Žasneme nad tím, jak „houba budoucnosti“ podhřib žlučový (*Tylopilus felleus*), čili nám známý „hořčák“ může léčit zažívací neduhy. Mnozí z nás už přemýšlejí nad praktickým využitím právě získaných vědomostí. Tři přítomné pány však daleko více vzrušuje jakási vzácná houba, která se nám běžným jeví jako „úplně normální žabina“, co se ještě ke všemu ani nedá jíst, či metoda rozpoznání hříbu obecného (*Boletus edulis*), nesprávně nazývaného hřib smrkový, od hříbu dubového (*Boletus reticulatus*).

Sedím, poslouchám, žasnu, ale zároveň i trnu představou, že by nás snad pan skladatel začal zkoušet. Dovedete si představit ten trapas, kdybych třeba ke skladbě s názvem „Límcovka zelená“ nesprávně přiřadil třeba strmělku potůčkovou (*Clitocybe rivulosa*) či šťavnatku zardělou (*Hygrophorus pudorinus*)? To bych se snad musel hanbou propadnout.

A na závěr ještě něco, co pro mě bylo velmi osvěžující. Ti tři pánové, ač možná pro někoho trochu zvláštní, se chovali naprosto přirozeně. Nepotřebovali si na nic hrát, protože oni jsou ve svém oboru opravdovými mistry. Jak to kontrastuje s těmi, kdo si na odborníky pouze hrají, ale ve skutečnosti jimi nejsou!

Jan Novotný st.

Vzpomínky jedné farnice na farní zájezd

Chci se s vámi podělit o pocity z těch pár dnů v Itálii. Nebudu popisovat, co jsme navštívili a viděli, bylo toho hodně. Příjemným překvapením cestovní kanceláře a naší paní průvodkyně byla neplánovaná, skoro tříhodinová prohlídka Vídně, kterou jsme měli jen projíždět. Překvapení bylo víc díky dobré spolupráci naší paní průvodkyně s otcem Pavlem, oba mají o Římě velké znalosti. V Římě jsem už byla, mnohá místa viděla a možná proto byly prožitky silnější. Ale řekla bych, že během celého zájezdu byla dobrá atmosféra a přispívalo k tomu i naše mládežnické osazenstvo, které se chovalo, nechci psát vzorně, to by znělo divně, ale byli všichni prima a přispívali k dobré pohodě. A! Nikdo se neztratil a na nikoho se dlouho nemuselo čekat. Můžeme mít radost, že ty mladé máme. Letecký návrat z Říma do Brna, to bylo to, na co jsme se také těšili. A na letišti čekal autobus cestovní kanceláře paní Krejčí, který nás dobře dovezl až domů.

A. Soukalová

Pout' do Říma

Čtyřikrát jsem absolvovala tak zvanou cestu „do Říma“, pokaždé sama a pokaždé jsem se domů vracela bohatší o jedno tolik očekávané miminko. Mým velkým přáním bylo jet jednou do opravdového Říma společně s rodinou. Nic v našem životě se neděje jen tak, a některá přání se nám dokonce splní. Cestu do Říma jsem dostala jako dárek, měla jsem s sebou tři osoby z mé blízké rodiny a sedmadvacet členů farní rodiny. To je přece něco úžasného!

Přípravy a těšení bylo veliké. Nastala sobota, den odjezdu, a v tom předcestovním shonu mě zasáhla strašná zpráva o tragické nehodě a smrti Lidušky. A tak první kilometry nebyly alespoň pro mě moc radostné, víc jsem myslela na mámu Lidu. Na parkovišti těsně před hranicemi, kam nás přijela pozdravit paní Věra Krejčí, otec Pavel požehnal autobus a teď už jsme opravdu s Pánem Bohem vyjeli. Překvapení přišlo pár kilometrů před Vídní, kde jsme měli úplně neplánovanou zastávku. Na vlastní oči jsem viděla kostel sv. Ruprechta, sv. Petra, vídeňský orloj – proti pražskému ubohý příbuzný, honosnou katedrálu sv. Štěpána, sídlo habsburské monarchie Hofburg, který mám spojený se Sissi - bavorskou princeznou a rakouskou císařovnou. Nemohli jsme vynechat ani dvě pověstné cukrárny Demel a Sacher, kde jsme jen okukovali výlohy se sladkostmi. Byla to krásná přestávka, na které jsme poprvé ocenili znalosti naší skvělé paní průvodkyně Zajačicové. Dále již pokračovala jízda setmělou krajinou, a pro zkrácení dlouhé cesty jsme naladili na Assisi a shlédli film o svatém Františkovi.

Celý druhý den jsme trávili v Assisi. První zastávka byla u baziliky Panny Marie Andělské. Je to vlastně obrovský chrám, který má uvnitř malý kostelík „Porcinkule“. Sv. František ho vlastníma rukama opravil a je v něm i místo jeho úmrtí. Zde jsme slavili italskou nedělní mši svatou a představte si, že se náš otec Pavel během několika minut dohodl na koncelebrování. Slavnostní a povznesenou náladu dodával všemu přímo andělský zpěv místní sestry.

Po mši jsme ještě viděli Františkovu zahrádku s růžemi bez trnů a já jsem si několikrát vyfotila jeho sochu, abych měla důkaz o tom, že holoubci k ní přilétají a odlétají úplně svobodně. To protože se i ve mně občas projevuje nevěřící Tomáš. Nádheru kláštera svatého Františka pocházejícího ze 13. století a vystavěného na kopci, jež nese jméno „pahorek ráje“, kde jsou uloženy ostatky světce, nelze slovy popsat. To se prostě musí vidět a pro ty z vás, kdo máte doma internet a chcete zakusit něco málo z té krásy, existují virtuální prohlídky. Měla jsem možnost prohlédnout si obrazové výjevy z jeho života, vidět i části oděvu a chvíli klečet u Františkových ostatků, které do baziliky ukryl v r. 1230 bratr Eliáš bez zveřejnění

místa, z obavy před zloději. V podzemní kryptě byly objeveny až roku 1818. Celým městem, které je krásné středověké a staletými se téměř nezměnilo, jsme potom chodili po stopách svatého Františka a svaté Kláry. Byli jsme v místech, kde měli jeho rodiče obchod, v chrámu sv. Rufína, kde byli oba pokřtěni, obdivovali jsme baziliku svaté Kláry a chvíli proseb a díky strávili u jejího hrobu, měli jsme možnost vidět i roucha, která sama utkala. Dalším velkým zážitkem byl klášter klarisek a potom už následovala cesta do kempu v Ostii. V tomto městě je pochována svatá Monika, matka sv. Augustina.

Třetí den naší pouti jsme se konečně dostali do „Věčného města“. V němém úžasu jsem stála na slavném vatikánském náměstí sv. Petra. Člověk má asi nějaké povědomí o tom, jak je to vše nádherné, obrovské... ale všechny představy si nezadají se skutečností a nádherným pocitem. Tak já jsem ve Vatikánu! Nebudu zde popisovat jednotlivé baziliky a památky, to již udělali v různých průvodcích za mě, chci psát o mých pocitech. Prohlídka baziliky svatého Petra zůstala z důvodu uzavření a velikých front pro tento den neuskutečněna. Nic se nedělo, měli jsme tak čas poznávat Andělský hrad, Justiční palác, náměstí umělců. Velkým zážitkem byl chrám Pantheon, který zůstal téměř nezměněn od 2. století, kdy byl postaven. V jeho blízkosti byla na naše poměry naprosto úžasná cukrárna a bylo na každém, jakou zmrzlinu si koupí. Následovala prohlídka dalších bazilik a chrámů a ze vši té krásy až přecházel zrak. V některých chrámech jsem měla chvilku na tichou adoraci, někde jsme se společně modlili všichni, jinde zazpívali sloku písně. Kromě chrámu sv. Marie nad Minervou, kde je hrob sv. Kateřiny, mě ještě moc zaujal chrám Panny Marie na oltáři nebes, kde je hrob sv. Heleny a soška Božského děťátka. Naopak nenápadně umístěná malá soška vlčice s Romulem a Remem, kterou u nás zná z dějepisu každé dítě, mě dost zklamala. Nepřekonatelným zážitkem však byla vyhlídka nad památníkem Viktora Emanuela II. na Kapitolu. Nahoru jsme vyjeli výtahem a potom jsme se nemohli vynadávat na Řím z výšky. Krásná byla prohlídka Fora Romana, španělských schodů nebo zastávka

u Fontány di Trevi. Ani množství turistů nedovedlo zabránit tomu, abychom se nevyfotili, a kdo se chce sem ještě jednou vrátit, hodil do vody minci. Dalším vrcholem pouti byla odpolední mše v bazilice sv. Vavřince. Již z dálky bylo krásně poznat, komu je chrám zasvěcen, protože na velikém obelisku stojí nám olešnickým tak známá socha světce. I uvnitř je sv. Vavřinec několikrát umělecky ztvárněn. Prázdným kostelem se krásně nesla slova písně Chloubá křesťanského Říma, kterou určitě každý z nás zpíval s velikým nadšením. Jen mě trochu mrzelo, že několik dní před naší poutí byly v Římě záplavy, a tak jsme nemohli sejít dolů do krypty, abychom na vlastní oči viděli kousek roštu, na kterém světec zemřel. To jsem si myslela, že máme pro dnešek vše krásné za sebou, ale těsně před setměním jsme ještě navštívili baziliku sv. Pavla za hradbami. V mých očích je asi nejkrásnější ze všech. Chrámem se od hlavního oltáře rozléhaly zpěvy, vše bylo nasvícené a zase jsem jen stála a žasla. Za prohlédnutí stojí portréty všech papežů, jen Jan Pavel II. je v mých očích trochu jiný - hezčí. Teprve toto bylo přenáherné rozloučení s končícím dnem.

Pro ty, kdo ještě neviděli moře, začal čtvrtý den pohledem na vlnící se hladinu v Ostii. Potom jsme jeli autobusem do Kalixtových katakomb. Cestou jsme minuli malý kostelík nesoucí jméno Quo Vadis, a se vzpomínkou na chvíle strávené u stejnojmenné knihy jsem si jej alespoň vyfotila. Katakomy měly také svůj nezaměnitelný náboj, vždyť v nich jako my, slavili mše svaté první křesťané. Tohle byl nádherný začátek dne a následovala zastávka u římských vykopávek

a potom již prohlídka Vatikánu. Než jsme prošli bezpečnostními rámy, prohlédli jsme si vše zvenku, otec Pavel nám ukázal na Apoštolském paláci i okna svatého otce. Monstróznost a výzdobu baziliky sv. Petra nelze ani popsat. Množství poutníků, tlumený hovor, úžas všech a také blesky fotoaparátů nedávají mnoho prostoru k jakékoli modlitbě. Jen chvíli jsem postála u místa uložení ostatků Jana Pavla II. a potom si počkala ve frontě, abych se mohla vyfotit u sochy sv. Petra. Pomaličku jsme procházeli bazilikou a dostali jsme se do krypt. Zde se opět o nádherný zážitek

postaral otec Pavel a naše paní průvodkyně, když neoblomného hlídače přemluvili a ten nám nakonec dovolil jít až k hrobu kardinála Berana, který je jediným Čechem pochovaným po boku papežů. Nádhernou vzpomínku ve mně zanechala také bazilika Panny Marie Sněžné a bazilika sv. Petra v řetězech, kde jsou dodnes uchovány řetězy, kterými byl spoután. A když už jsme byli jednou v Římě, museli jsme vidět i historické památky, jakými jsou např. Koloseum a Janusův oblouk. Před setměním jsme ještě obdivovali svaté schody a baziliku v Lateránu. Krásu jí opět dodávalo večerní osvětlení a byla to další hezká tečka za uplynulým dnem.

Poslední den v Římě jsme měli být přítomni na audienci svatého otce Benedikta XVI. Veliké nadšení zavládlo, když nám otec Pavel rozdál vstupenky. O to větší zklamání jsme pocítili, když audience z důvodu předchozího deště byla v aule místo venku, a tam jsme se nedostali. Chvilí jsme tedy sledovali přenos na obrovských obrazovkách na svatopetrském náměstí a potom se vydali na soukromé prohlídky blízkých chrámů nebo obchůdků. Jeden pěkný zážitek jsem měla v pizzerii, kam jsme šli ochutnat italské těstoviny. Přisedl si k nám pár starších Poláků. Paní nám nadšeně vyprávěla, jak jdou právě z audience v aule a svatý otec byl jen kousíček od ní. Tak jsem alespoň sdílela radost s ní. Rozloučením s Římem se stala kratičká zastávka u moře. Odvážní kluci museli přece jen vyzkoušet, jak se plave ve slané vodě a jedna z vln nenechala suché ani přihlízející poutnice. Potom už následovala jen cesta na letiště. Z letadla jsme naposledy zamávali spoustě fontán, památek, chrámů a bazilik, klikatící se řece Tibeře a vše najednou skryly krásné kudrnaté mraky. Takové nádherné pocity mohou být jen v nebi!

Na závěr všeho prožitého nemohlo z mých úst zaznít nic jiného než Bohu díky - šťastná poutnice Ivana.

Ze života farního společenství seniorů

Na našich setkání máme různé besedy cestovatelské (letos např. J. Kánský - Himaláje), zdravotnické (MUDr. Nechuta je vždy ochotný), mládežníci nám přiblížili světové setkání mládeže v Madridu. Po duchovní stránce se o nás stará náš otec Pavel i jáhen Ladislav.

Při listopadovém setkání jsme neměli žádného hosta, ale zapojili jsme se do farní soutěže „Život a odkaz sv. Anežky české.“ Přemýšleli jsme, jaká řemesla mohla být za života naší světice živá. Ve vzpomínkách jsme se přenesli i do našeho mládí a rozpomínali se, kteří řemeslníci procházeli naším krajem. Povzpomínali jsme, u koho spávali, odkud pocházeli, co měli rádi, jakou kvalitní práci dělali. Výsledek našeho snažení jste mohli vidět mezi výtvarnými a literárními pracemi na faře.

Protože je také důležité procvičovat mozek, tak si někdy dáváme nějaké luštění - cvičeníčko mozku. Tentokrát to byla mřížka 4x4 políčka a tam se nadiktovala písmena, jak se komu líbila. Po této přípravě jsme se dověděli, že máme v mřížce hledat podstatná jména. Můžeme začínat u kteréhokoliv písmena a pokračovat buď vodorovně, svisle nebo šikmo. Povoleno také bylo přidat si háček nebo čárku. Po prvním překvapení, že tam žádné podstatné jméno není, po nářku, kdože ty písmena vybral, jsme našli několik desítek slov. Povzbudivé bylo, že každý našel alespoň jedno slovo, na které nepřišel nikdo jiný. Obdiv získala Drahuška Kadlecová, která přišla na sedmipísmenné slovo. Doma jsme pak našli ještě další. Podaří se vám to najít taky? A nějaké ještě delší slovo?

B	U	L	A
J	O	K	R
I	M	E	S
H	V	C	Y

senioři

Ze zákulisí

Milí čtenáři.

V našem farním zpravodaji často píšeme o tom, jak proběhly různé aktivity v naší farnosti. Vy si pěkně doma v klídku přečtete, jak to všechno bylo perfektní, a pokud jste se akce zúčastnili, tak buď s pisatelem souhlasíte nebo ne. Málokdy se vám však prostřednictvím zpravodaje podaří nakouknout do „kuchyně“ našich akcí, kde to často bývá zajímavé, náročné a ne vždy úplně pozitivní. Nedělní oslavu svátku svaté Anežky jistě někdo pěkně povypráví. Já bych vám ale chtěla přiblížit, co celé akci předcházelo.

Koncem září jsme se domluvili, že by se hodilo v rámci „anežského roku“ nějak důstojně oslavit svátek svaté Anežky 13. listopadu. Vzhledem k tomu, že to byla neděle, datum konání zamýšlené akce bylo hned jasné. Markéta Bílková přišla s nápadem živých obrazů, což se mně docela líbilo, protože nic takového jsme ještě v Olešnici neměli. Navíc bychom se nemuseli nic učit nazpaměť a lidé by si nemuseli stěžovat, že zase nic nerozuměli a neslyšeli. K tomu ještě výtvarná a literární soutěž pro různé věkové kategorie, no prostě nemělo to chybu.

V pátek, týden před akcí, se konala první a poslední zkouška.

Akce: jde nám to jako po másle. Přišlo všech osmatřicet účastníků. Markéta K. zkusí zajistit dobové obleky ze Svojanova. Máme štěstí, sestra Františka (Eva Kadlecová) je zrovna v Olešnici a půjčí nám dva řeholní obleky, zbytek zajistíme z půjčovny. Výtvarných prací odevzdáno asi pět, literární tři. To je výborné, alespoň nemusíme nic hodnotit a vyhrají všichni. Jenom ty písničky jako hudební doprovod věnované přímo Anežce (Hvězdičko jasná a Vítej v slávě nebešťanů) nemůžeme nikde najít. Pan varhaník si klidně umře a partitura nikde a ani se nedá nikde sehnat, žádný z okolních varhaníků to nehraje. ŠKODA, ale nějak to přežijeme. Vše se vyvíjí až podezřele hladce. V sobotu jsem se rozhodla, že se pro jistotu začnu modlit nověnu ke svaté Anežce, abych si přece jen tu neděli u Anežky trochu pojistila a budu se v pohodě těšit na oslavu. To jsem se ovšem přepočítala. V pondělí to začalo!

V pondělí ráno přišla zpráva od sestry Františky: oblek mají jenom jeden. Během dopoledne jsem telefonicky zjistila, že ze Svojanova nepůjčí ani nitku. V Brně v divadle by se sice dalo půjčit všechno oblečení, i řeholní, ale za 300,-Kč za kus, což je pro nás nerealné. Odpoledne jsem navštívila základní školu, protože mně pan farář oznámil, že se chce škola také zapojit do soutěže. Paní učitelka řekla, že je to téma oslovilo (mají přece Anežku v dějepisu) a že všechny třídy vyššího stupně píší a malují o Anežce a odevzdají nám to do soutěže v pátek hotové. To mě už opravdu polil studený pot. Představila jsem si, že v pátek večer budeme mít asi sto padesát výkresů a stejně tolik básní, dopisů a úvah o svaté Anežce, které budeme muset během soboty vyhodnotit. Bylo třeba začít rychle jednat. Nej dřív jsme museli vyřešit řeholní obleky, kterých jsme potřebovali půjčit patero. A to během pěti dní a bez finančních nákladů. Vymysleli jsme tedy, že použijeme bílé ministrantské oblečení a přes to přehodíme černou látku. Kde ale vzít tu černou látku? Vybrali jsme staré povlečení, nastříhali a předali Petře k obarvení na černou. Petra má s barvením látek z tábora bohaté zkušenosti. Petra se dala hned do práce, ale bohužel. Barva špatně chytla, bylo to zašedlé, k nepoužití. Bílkovi tedy použili k novému barvení pračku. Musím říct, že je obdivuji, protože já bych asi pračku na černou barvu neobětovala. Myslím, že u Bílků se aspoň týden potom praly jenom montérky. Druhý pokus s barvením se tedy povedl, ale než to všechno uschlo, tak byl pátek.

Dále bylo třeba koupit nějaké odměny. Přes internet jsme zjistili, že se dají koupit záložky a ikony sv. Anežky. Ještě že máme v Brně Magdu, která rychle zaběhla do knihkupectví. Ale ouha, záložky byly žhavá novinka a v knihkupectví je neměli: „...Když je objednáme, budou už v sobotu!“, řekla paní prodavačka. Jediné pozitivum tohoto týdne bylo, že se nám podařilo od sester klarisek sehnat partituru k anežským písničkám.

A už byl pátek. Večer jsem běžela za paní Girglovou na penzion, aby vyhodnotila obrázky. Naštěstí to bylo rychlé. Petře jsme předali literární práce, aby si o víkendu taky trochu počítla. Rozdali jsme černou látku, aby si každá „řeholnice“ aspoň obšíla látku a nachystala oblek.

V sobotu jsme na panely v průjezdu fary umístili všechny obrázky, výrobky a literární práce odevzdané do soutěže a plakáty ke sv. Anežce. Večer jsem přišla domů a začalo chystání obleků. Hrála totiž celá naše rodina. Vyhrabali jsme kdejakou starou látku. Ještě, že Magda slíbila, že mi ušije ten řeholní oblek - měla jsem hrát Anežku. Za chvíli přiběhla Magda. Zasekl se jí šicí stroj a vůbec nešije. Můj stroj sice šil, ale blbě, takže nakonec jsem neměla obšitého nic. Vzpomněla jsem si sice, že podle legend Anežka v noci zašívávala žebrákům šaty, aby ji nikdo neviděl, ale šít do rána v ruce se mi věru nechtělo.

Neděle byla opravdu slavnostní. Při mších svatých měl otec Pavel promluvu o Anežce a odpoledne vše pokračovalo plánovaným programem. Nádherné listopadové počasí ještě umocnilo svátečnost celého dne. Myslím že nakonec i ty obleky alespoň z dálky vypadaly dobře. A tak, když jsem se večer modlila nověnu k Anežce, vzpomněla jsem si na jednoho dobrého kněze, který kdysi říkal: „Jó holka, Boží vůli poznáš podle toho, že něco chceš, ale máš jednu překážku za druhou. Musí to být ale takové překážky, které dokážeš překonat.“ Myslím, že společnými silami všech zúčastněných se podařilo překonat všechny překážky a já věřím, že jsme tentokrát opravdu naplnili Boží vůli.

Svatá Anežko Česká, oroduj za nás!

Jarka Sobotková

Vítězná literární práce

Dotek sv. Anežky

Z onoho večera si pamatuji jen velký zledovatělý skokánek, sebe jak ztrácím rovnováhu a padám, velmi palčivou bolest v zádech a pak už jen hukot sanitek a vrtulníku.

Najednou otvírám oči. Nenacházím se však v Alpách pod zledovatělým skokánkem, ani v hotelu ve kterém, jsme ubytovaní, ale ani na operačním sále. Jsem v prostorné světnici, nemám na sobě lyžařskou kombinézu, ani lyžáky. Mám na sobě dlouhou košili z hrubé látky, ležím na tvrdém nepohodlném lůžku a místnost kolem mě vůbec nepoznávám.

Budí mě nějaký hlas, je to hlas mé maminky: „Vstávej, nebo zaspíš celý Boží den!“

S těmito slovy mě vyhání z postele.

„Pospěš si, za chvíli ať jsi v kuchyni, musíš dnes stihnout obejít hodně lidí.“

Nechápu, co tím „obejít hodně lidí“ maminka míní, ale zřejmě bych to chápat měla. Přicházím úzkou chodbou do prostorné místnosti. Není to kuchyň jakou máme doma, místo sporáku jsou jen kamna s plotnou, na které stojí bublající kameninový hrnec. Je tu hrubě otesaný stůl a čtyři židle. Nevycházím z údivu nad tím, kde jsem. Od stolu na mě pokřikuje můj bratr: „No konečně“, dobírá si mě. Sedí u poloprázdné dřevěné misky s nevzhledně vyhlížející ovesnou kaší. Za pár minut už já posilněna onou kaší pospíchám, abych rozdala šaty, které matka ušila vznešeným dámám. Když vyjdu ven, čeká mě další překvapení.

Jsem v Praze, ale není to Praha, ve které jsem byla na výletě s rodiči. Nejsou tu žádná auta, asfaltové chodníky ani žádné moderní budovy. Je sice třináctého listopadu. Všude kolem už je sníh, mám sice hrubý vlnák a malou špinavou čapku, ale i tak mi teplo moc není.

Asi po dvou hodinách uvidím na druhé straně cesty partu asi jedenáctiletých kluků, kteří se posmívají a hází do sněhu jednoho sotva šestiletého kluka. Zarazila jsem se. I přes větší vzdálenost vidím prosbu a naději v očích týraného chlapce. Jakoby říkal - prosím tě pomoz mi. Věděla jsem, že mi ti kluci zřejmě něco udělají, ale neměla jsem čas přemýšlet. Můj soucit a lítost nad tím klukem byly silnější než strach z utrpení.

Položila jsem do sněhu balíky s matčinými šaty a přešla jsem na druhou stranu cesty. Přiblížila jsem se k hloučku chlapců. Ucítila jsem všechny pohledy na svém obličejí, jakoby mě chtěli probodnout. Najednou slyším sama sebe jak říkám: „Nechte ho, vždyť vám nic neudělal!“ Kluci odstoupili od malého chlapce, který byl teď ve sněhové závěji až po uši a přesunuli se ke mně. Cítila jsem, jak mi po čele stékají kapičky studeného potu. Najednou mě jeden z nich beze slova uhodil. Po chvíli se k němu přidali i ti ostatní a bili mě hlava nehlava. Jen koutkem oka jsem zahlédla chlapce, který se vyhrabal ze závěje a utíkal pryč a očima mi děkoval. Já zatím cítím, jak mi z pusy vytéká pramínek horké krve. Okolo najednou jde nějaký dospělý. Chlapci mě hází do sněhu a s posměchem utíkají pryč.

Cítím velkou bolest v zádech. Když ve sněhu ležím asi půl hodiny a nemohu se pohnout, přichází ten šestiletý chlapec, podává mi ruku a pomáhá mi vstát.

„Díky“, říká vděčně „zavedu tě za někým, kdo ti určitě pomůže.“

Opřu se o něj a klopýtáme směrem do kláštera Na Františku. Po delší chvíli už chlapec buší na vrata kláštera. Otevírá nám jedna ze sester. Chlapec v rychlosti vysvětlí, co se mi stalo. Vedou mě do pokoje, moje myšlenky utíkají k mamince. Otevrou se dveře a vchází, světe div se, svatá Anežka, přesně jak ji mám na obrázku v pokoji. Dává mi ruku na čelo a já na chvíli zavírám oči.....

Z dálky slyším jak doktor říká mamince : „ Vaše holčička se probouzí k životu, bude žít.“ Když otevřu oči, vidím úsměv své maminky a její uplakané oči . „Holčičko moje zlatá“ říká maminka, „ tys nám nahnala strachu. Modlili jsme se za tebe k svaté Anežce a ona ti našťěstí pomohla.“Teprve nyní si uvědomuji že celá příhoda s týraným chlapcem a úsměvem svaté Anežky byl jen krásný, živý sen.Anežko děkuji ti moc za záchranu života.

Eliška Kánská

Vítězná báseň

Anežka Česká

Jež je tomu 800 let,
co Anežka Česká přišla na tento svět.

Přemysla Otakara dcera to je,
její matkou je Konstancie.

Do bohaté kolébky se narodila,
sama si však chudobu vyvolila.

Všeho se vzdává,
zakládá kláštery.

Chudým pomáhá,
aby netrpěli.

Za své skutky svatou byla prohlášena,
a s ovci u nohou bývá vyobrazena.

Miroslav Šutera

Hle přicházím Pane, plnit tvou vůli

Je neděle odpoledne a já chvátám směr Olešnice na pozvání do kostela, kde se mají odehrát scény ze života svaté Anežky formou živých obrazů.

Přicházím sice opožděně ve chvíli, kdy si svatá Anežka dopisuje se svatou Klárou, ale i tak jsem rychle vtažena do děje o životě téhle svěťice. Před oltářem tu postupně vystávají jednotlivé živé obrazy, které ztvárňují dobrovolníci a nadšenci olešnické farnosti. Do toho čtený text, který ještě více přibližuje nelehký příběh české princezny, řeholnice, diplomatky i oddané Boží ovečky.

Kolik prostoru pro rozjímání nad příběhem této svěťice, ale i nad životem vlastním! Jak já naplňuji Boží vůli? O tom všem bylo možné přemýšlet i při adoraci, která následovala po mocně působivé závěrečné řeči - odkaz svaté Anežky pro nás.

Po pozhnání otce Lazárka už zní kostelem středověká hudba a na různých místech je možné ještě jednou si prohlédnout jednotlivé živé obrazy. Ještě dnes mi na mysli přichází opravdu živě a precizně ztvárněné jednotlivé výjevy. Děkuji tímto všem dobrodincům, kteří plnili Boží vůli, vybírali a učili se texty, šli kostýmy, nacvičovali a dokázali vydržet dlouhé chvíle ve strnulé pozici, aby nám tak přiblížili odkaz naší svaté Anežky České. Kéž na tvoji mocnou přimluvu dokážeme i v dnešní době v míru a pokojně žít.

Svatá Anežko, oroduj za nás.

Draha Chadimová

Sedmikrásek jede na „Sluně“

Jedno pošmourné listopadové odpoledne jsme se vyjeli rozjasnit do Brna na dětské divadelní představení. Vypravila se nás početná skupina dětí a rodičů, kteří také většinou pravidelně navštěvují předškolní klub Sedmikrásek. Naše cesta byla plánovaná tak, aby si děti užily také dalších zajímavých míst a dopravních prostředků jako je železnice, autobusy či tramvaj. Předvánoční Brno jsme si mohli vychutnat v obchodním centru Vaňkovka nazdobeném tisíci baněk nejrůznějších velikostí a barev, stromečky a samozřejmě plyšovými soby. Samotné představení v divadle Radost s názvem

„Sluně“ bylo milé, legrační a s pěknými písničkami. Takže díky maminkám za nápad a realizaci, rádi pojedeme zas.

J. Trmačová

Pout' ke svaté Anežce

Na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie jsme se vydali na pout' ke sv. Anežce České do Prahy. Zájmců bylo tolik, že někteří musí jet až v dalším termínu. Ráno bylo trochu kluzko a větrno, ale na toto roční období nám počasí celkem přálo. Vyjeli jsme včas a po cestě přibrali ještě další poutníky. Cesta do Prahy i přesuny po městě proběhly dobře, vyhnuli jsme se i pověsným zácpám. Na Strahově, v basilice Nanebevzetí Panny Marie, nás mile přivítal otec Michael Pojezdný, opat kláštera a krátce nás seznámil s řádem premonstrátů. V kapli, kde jsou uloženy ostatky sv. Norberta, zakladatele jejich řádu, pro nás sloužil mši svatou. Potom nás krátce provedl po Strahovském klášteře. Mohli jsme se také pokochat nádherným výhledem na Prahu, věže kostelů a další historické budovy. Někteří zašli k soše „Panny Marie z exilu“, která stojí ve svahu vedle kláštera. Shodli jsme se na tom, že je postavena tak, aby nebyla příliš vidět. Po společném Anděl Páně na nádvoří kláštera následovala návštěva kostela Cyrila a Metoděje v Karlíně. Byl těžce poškozen při záplavách. Místní vikář, p. Cúth, nám při seznámení s historií kostela řekl, že je již téměř všechno z vnitřní výbavy kostela opraveno. Výzdoba vnitřku kostela svědčí o silném východním vlivu. Nedaleko jsme mohli ke spokojenosti všech poobědvat. Potom už byl čas na prohlídku výstavy památek na dobu sv. Anežky České přímo v Anežském klášteře. Mezi exponáty je maketa celého kláštera, řada obrazů ze života jejího i života sv. Alžběty Uherské a sv. Hedviky. Také kopie písemností z té doby, bohoslužebné předměty a zbytky některých stavebních prvků. Odtud, už navečer, jsme šli pěšky do kostela sv. Františka. Ten stojí na místě, kam do původního kostela chodila sv. Anežka. Otec Jaroslav z tyřského řádu Křížovníků s červenou Hvězdou vzpomenu svůj původ z Vysočiny, hovořil i o historii a výzdobě kostela. Pro výbornou akustiku jsou tam pořádány hudební koncerty. Obdaroval nás množstvím výtisků novény k sv. Anežce České a křížové cesty, jichž je sám autorem. Po krátké křížové cestě a uctívání ostatků sv. Anežky následovala cesta domů. V autobuse nás pan jáhen Kinc seznamoval se životem sv. Anežky a sv. Norberta, pomodlili jsme se růženec a zazpívali několik písniček. Tak jsme šťastně a v pohodě dorazili domů. Díky preciznímu výkonu řidiče pana Šauera a jáhna pana Kince jsme mohli prožít duchovní zážitek, na který budeme vzpomínat.

V.H.

Rekonstrukce hřbitovních zdí

Úvodem snad jen několik vět, které nás zavedou do olešnické historie. Místa posledního odpočinku - hřbitovy - byla po celá staletí v Olešnici umístěna u kostelů. Od 13. století a snad již i dříve se pohřbívало na hřbitově u kostela sv. Vavřince na náměstí, a to až do roku 1781, kdy další pohřbívání na hřbitovech v centru měst zamezil výnos císaře Josefa II. Proto se otevřel hřbitov u kostela sv. Mikuláše na Moravské straně. Bylo tomu tak až do roku 1860, kdy si olešničtí evangelíci zřídili hřbitov zvlášť. Od té doby jsou v Olešnici dvě pohřební místa, až do roku 1946 ve správě obou církví. Od zmíněného roku stát pověřil vyhláškou místní národní výbory, aby se ujaly správy hřbitovů. Po listopadu 1989 trvalo více než deset let, než byl přijat nový zákon o pohřebnictví. Ten umožnil správu hřbitovů navrátit církvím, pokud byly vlastníky hřbitovů a projevíly o správu zájem. Pokud tak neučinily, což bylo i v případě Olešnice, správa oficiálně přešla do rukou městského úřadu.

Správce hřbitova je ze zákona povinen vést registraci hrobových míst, zajistit hrobnické práce, geologický průzkum, vydat hřbitovní řád, zajistit úklid a odvoz odpadu. Nájem hrobových míst (věcně usměrňovaná cena) je oprávněn vybírat správce hřbitova současně s poplatkem za služby. Protože stanovená výše poplatků nedostačuje ani na pokrytí nákladů služeb, není vcelku o převod správy do rukou původních majitelů (církví) obecně přílišný zájem.

Co však se hřbitovem jako s nemovitým majetkem? Pojďme se na věc opět podívat z pohledu olešnické historie. Hřbitov na Moravské straně u kostela sv. Mikuláše byl z původní podoby od výstavby kostela na počátku 18. století rozšířen v roce 1859. V té době byla postavena v zadní části hřbitova budova, která sloužila jako márnice a byt hrobníka. Řada hrobů byla děděna z generace na generaci, když u hřbitovních zdí vznikly rodinné hrobky. (Řada z nich je tam do dnešních dní). V roce 1890 byl byt hrobníka zrušen, a celý objekt pak sloužil jako márnice až do roku 1970. Pod hřbitovem stávala sběrna olešnického vodovodu, odkud až do roku 1935 byla brána voda na zalévání. V roce 1935 byla vykopaná nová studna pod hřbitovní zdí. To byl po další desetiletí jediným zdrojem vody pro zalévání na hřbitově.

S myšlenkou na případné rozšíření hřbitova zakoupila v roce 1914 Katolická hřbitovní správa pozemky za hřbitovem. K celkovému rozšíření hřbitova došlo pak až v roce 1959, když stát přislíbil uhradit 40% nákladů a zbývající část svépomocí zajistili v tzv. Akci „Z“ občané Olešnice, Křtěnova, Kněževsi, Lhoty a Ústupu. Zadní část hřbitovní zdi byla zbourána. Obvodovou zeď navrhl jako cihlovou na kamenné podezdívce p. Alois Brokl. Pohřbívání v nové části hřbitova bylo zahájeno rokem 1960.

Protože se márnice touto stavbou ocitla uprostřed hřbitova, byla v roce 1970 zbourána a nová postavena v levém zadním rohu hřbitova. Za zmínku ještě stojí oprava historické hřbitovní zdi u silnice, která hrozila sesutím. Tehdy byl vystavěn opěrný pilíř, zeď opravena a znovu pokryta z prostředků MNV. To byla na řadu let poslední větší úprava katolického hřbitova. Hřbitov pak byl udržován

v provozu jednak správcem, ale také farností. Perličkou se dnes může zdát územní plánování z roku 1969, kdy se v tzv. směrném územním plánu počítalo s dalším rozšířením tohoto hřbitova a zrušením hřbitova evangelického.

Když došlo ke změně společenského systému, převzal kontinuitu správcovství hřbitova od MNV obecní úřad. Lze jistě přičíst zastupitelstvu města k dobru, že i když město nebylo a není vlastníkem hřbitovů, bylo v roce 1999 na náklady města provedeno několik úprav. U katolického hřbitova to byl nový rozvod vody napojený na olešnický vodovod, prodloužení a zpevnění cesty až k zadní bráně, osvětlení hřbitova s připojením na veřejné osvětlení města a oprava opadané omítky vnitřní strany nové zdi. Náklady přesáhly 400 tis. Kč.

Starosta města již v té době zadal studii oprav hřbitovních zdí, a to především kamenné – historické. Již zběžný propočet z roku 2001 hovoří o dvou milionech korun, což je i dnes reálná cena. V uplynulém desetiletí se podařilo zajistit městu řadu investic za desítky milionů, nicméně ona studie rekonstrukce hřbitovních zdí ležela ve skříni a čekala, až se najde nějaká možnost získání dotace. Bez ní by jistě ani římskokatolická farnost a ani město nemělo na tak finančně nákladný projekt prostředky. Trpělivost se vyplatila, když MAS Boskovicko PLUS v roce 2010 vyslala výzvu k přijímání žádosti o dotace „Boskovicko památkám“. Teprve po potvrzení Státního Zemědělského Intervenčního Fondu, že jsou hřbitovní zdi uznatelným nákladem, připravil starosta ve spolupráci s ing. J. Kánským v časové tísní žádost o dotaci. Tehdy nám byla deset let stará studie rekonstrukce hřbitovních zdí dobrým vodítkem. Po přiznání dotace bylo provedeno důkladné zaměření projekční kanceláří Prokant Letovice a vypracován rozpočet stavby. Na základě výběrového řízení organizovaného radou města byla vybrána firma SULKOM s.r.o. Boskovice jako dodavatel.

Před započítáním samých stavebních prací provedla firma Zahradnictví Dryáda Kunštát nutnou úpravu zeleně, dílem v okolí hřbitova, dílem uvnitř. Stavební práce byly dokončeny do svátku Všech svatých. Nyní je zřejmé, že vzhled hřbitova prokoukl. Zdi, které jsou jeho nedílnou součástí, budou po opravách sloužit dalším generacím a je zřejmé, že prostředky z dotace i z rozpočtu města jsou dobře vynaloženy.

Město se mohlo stát investorem stavby na základě nájemní smlouvy s farností uzavřené na dobu pěti let. Po jejím uplynutí se stane farnost vlastníkem provedeného díla.

Toto vysvětlení je ryze formální, protože my všichni vidíme, že olešnické hřbitovy jsou odkazem našich předků, které bez ohledu na institucionální držení či správu musíme udržovat v co nejlepším stavu. Jsou místem odpočinku našich blízkých, jsou místem vzpomínání, jsou kamennou kronikou města a musí tedy být místem naší trvalé péče.

Jsem rád, že zastupitelstvo města, v jehož čele stojím, na tuto skutečnost nezapomnělo.

PaedDr. Zdeněk Peša, starosta

Svätosti a svátostiny

Na poslední cestě jsme vprovodili :

dne 5.11.2011 paní Blaženu Prudkou, nar. 1.9.1921

dne 5.11.2011 paní Marii Novotnou, nar. 30.4.1922

dne 21.11.2011 pana Jindřicha Procházku, nar. 14.11.1941

dne 24.11.2011 paní Marii Kadlecovou, nar. 25.10.1921

Spěchejme milovat lidi, strašně rychle odcházejí.

Pozvánky

23.12. zdobení stromečku pro zvířátka, sraz u hasičárny ve 14 hodin

24.12. 8.00 požehnání dětem v kostele a následné roznášení betlémského světla

14.30 mše svatá pro děti

22.00 „Půlnoční“ mše svatá, zpívá chrámový sbor

Eduard Marhula - Česká mše vánoční

29.12. 17.30 Vánoční koledování - zpěv starých koled

7.1. Tříkrálová sbírka

8.1. Adorační den - P. Prof. PhDr. Petr Piřha, CSc.

15.00 „Obrazy ze života svaté Aneřky“ - oleřniřtí farníci

15.45 přednářka o sv. Aneřce - P. Petr Piřha

18.30 přednářka o svatém Cyrilu a Metoději - P. Petr Piřha

18.2. Farní ples v Kulturním domě Oleřnice.

K poslechu a tanci bude hrát řpunt Letovice

Milí řtenářř,

přejeme Vám pokojné prořtí Vánoc. Nepřehlédněte hvězdu ukazující směr a nedejte se zmást svými představami o Bořím příchodu do našeho řivota.

Ař je rok 2012 pro vás znovu řasem milostí a příležitostí pro řivot s Bohem. Těříme se s Vámi na setkání na stránkách zpravodaje.

Vaše redakce.

Vydává Řřmskokatolická farnost Oleřnice na Moravě, přispěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých řísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.